

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.851 van 19 december 2008
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Turkse nationaliteit, op 10 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 augustus 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Verzoeker is op 27 januari 2007 in het huwelijk getreden met de Belgische onderdaan D.S. Op 7 maart 2007 dient verzoeker een vestigingsaanvraag in. Op 22 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek. Op 8 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing is een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Op 30 augustus 2007 bij arrestnr. 1493 worden de beroepen verworpen.

1.2. Op 29 april 2008 dient verzoeker opnieuw een vestigingsaanvraag in op grond van zijn huwelijk. Op 27 mei 2008 beslist de gemachtigde van de minister tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Op 10 juni 2008 is verzoekers echtgenote overleden. Op 7 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 augustus 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 29/04/2008 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: er is geen verwantschap meer; de echtgenote van betrokkene is overleden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 40ter, 42 §1, 42quater §1 en §3 alsook van artikel 7, 1d en artikel 12, 2 van de Richtlijn EU 2004/38 van 29 april 2004. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit had, dat hij op 27 januari 2007 is gehuwd met de Belgische onderdaan, dat hij zich bij haar is komen voegen in het kader van de gezinshereniging, dat hij van 27 januari 2007 tot 10 juli 2008, zijnde anderhalf jaar, met zijn echtgenote op hetzelfde adres verbleef, dat hij in het bezit is van een bewijs van identiteit en nationaliteit, dat het overlijden van zijn echtgenote niet automatisch leidt tot het verlies van zijn verblijfsrecht, dat verzoeker werknemer is geweest van februari 2008 tot 10 augustus 2008, dat hij eenmaal in het bezit van de bijlage 35 zonder problemen opnieuw aan het werk zal kunnen en over minstens voldoende bestaansmiddelen beschikt, dat de bestreden beslissing strijdig is met een mogelijke toepassing van artikel 12.2 van de Richtlijn en artikel 42quater §3 van de Vreemdelingenwet, dat artikel 42quater §1 trouwens uitdrukkelijk vermeldt dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht.

Ter adstructie van het middel wordt in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:

" Middel: schending van de artikelen 40ter, 42 § 1, 42quater § 1 en § 3 alsook schending van art. 7, 1d en art. 12, 2 van de Richtlijn EU 2004/38 d.d. 29.04.2004.

Art. 40ter Vreemdelingenwet (zoals gewijzigd door de wet van 25.04.2007, B.S. 10.05.2007) stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

Art. 42 § 1 stelt:

"Het recht op een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarde door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen."

Art. 42quater § 1 stelt:

"Er kan gedurende de eerste 2 jaren van hun verblijf in de hoedanigheid van de familielid van de burger van de Unie een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie

Krachtens art. 42quater § 3 is bovenvermeld geval (overlijden van de Unie burger) "niet van toepassing op de familieleden die tenminste 1 jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie", mits voldaan is aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen.

Voormelde bepalingen zijn een toepassing van de Richtlijn EU 2004/38:

- Art. 7, 1d bepaalt dat een familielid van een burger van de Unie, die deze burger begeleidt of zich bij hem voegt, geniet van het recht van verblijf van meer dan 3 maanden;

- Art. 12.2 stelt "Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leidt het overlijden van een burger van de Unie niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, indien zij vóór dit overlijden gedurende tenminste 1 jaar in het gastland hebben verbleven."

De voorwaarde hiertoe is het aantonen van het bezit van de staat van werknemer of zelfstandige of van voldoende of toereikende bestaansmiddelen.

Voor de vaststelling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen wordt verwezen naar art. 8.4 Richtlijn, waarbij rekening moet gehouden worden met "de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene" en met de voorwaarde dat het vast te stellen bedrag niet hoger mag liggen dan het minimumbedrag waaronder de onderdanen van het gastland sociale bijstand kunnen genieten.

Meer concreet:

In het geval van overlijden van de persoon met wie de gezinshereniging is tot stand gekomen, voorziet de Richtlijn dat het verblijfsrecht wordt behouden "tot aan het verwerven van een duurzaam verblijfsrecht, enkel indien zij vóór het overlijden gedurende tenminste 1 jaar in het gastland hebben verbleven. Bovendien moeten ze aantonen dat zij werknemer of zelfstandige zijn of dat zij voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken voor alle risico's in het gastland..."(H. VERSCHUEREN, Het verblijfsrecht van EU burgers en hun familieleden, Migratie en Migrantenrecht nr. 12, 2007, pag. 217).

Art. 42quater § 3 vormt de neerslag van deze bepaling van de Richtlijn. De wettelijke voorwaarden zijn derhalve:

Het gaat om een burger van de Unie of, bij gelijkschakeling, een Belgisch onderdaan: mevrouw S. D. had de Belgische nationaliteit;

Verzoeker kwam zich, als echtgenoot ingevolge het huwelijk van 27.01.2007, bij haar voegen in het kader van de gezinshereniging;

Verzoeker was en is in het bezit van een bewijs van identiteit en nationaliteit (Turkse identiteitskaart);

Het overlijden van de echtgenote leidt niet automatisch tot het verlies van het verblijfsrecht van verzoeker, zodat de beslissing d.d. 07.08.2008 op dit punt strijdig is met de Richtlijn en met de wet, vermits de weigering gemotiveerd wordt zonder enig onderzoek van een mogelijke toepassing van art. 12.2 Richtlijn en art. 42quater § 3 Vreemdelingenwet: "Er is geen verwantschap meer, de echtgenote van betrokkene is overleden."

Om het verblijfsrecht te kunnen verder zetten, dient verzoeker wel aan te tonen dat hij werknemer of zelfstandige is in België ofwel voor zichzelf beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Aan de hand van reeds gekende en in bijlage gevoegde stukken, staat vast dat verzoeker werknemer is, minstens voldoende bestaansmiddelen heeft om voor zichzelf te zorgen:

hij heeft reeds in 2007 gewerkt;

hij is in het bezit van een hele reeks arbeidsovereenkomsten en dienovereenkomstige loonbrieven, waaruit blijkt dat hij via het interimkantoor F. te Antwerpen in een bedrijf is tewerkgesteld geweest in de periode van februari 2008 tot 10.08.2008.

Op 11.08.2008 werd hem het Attest van Immatriculatie afgenomen, in ruil waarvoor hij de Bijlage 20 ontving en vanaf dan kon hij geen tewerkstelling meer bekomen, ook niet tijdelijk, wegens gebrek aan verlenging van zijn A1.

Normaliter moet verzoeker, eenmaal in het bezit van de Bijlage 35 op grond van het schorsend beroep tot nietigverklaring bij de RvV, zonder problemen opnieuw aan het werk kunnen, vermits hij vrijgesteld is van het bezit van een arbeidskaart op grond van het KB van 09.06.1999 en dat van 06.02.2003, in uitvoering van de wet van '30.04.1999.

- er is trouwens een verklaring van F. I. d.d. 20. "Antwerpen" 2008 Bedoeld is 20 augustus 2008.

In elk geval heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de wet als de Richtlijn geschonden door een automatische weigering te geven van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Belg, als gevolg van het overlijden van deze laatste.

Trouwens, in art. 42quater § 1 staat uitdrukkelijk: "Er kan gedurende de eerste 2 jaren van hun verblijf...", wat duidelijk maakt dat het hier om een facultatieve toepassing gaat van de bepaling en niet van een verplichte toepassing."

2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet omdat dit artikel betrekking heeft op familieleden die tenminste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie en dat verzoekers beschouwingen berusten op een verkeerde lezing en verkeerd begrip van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De artikelen 40, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet bepalen de voorwaarden waaraan de burgers van de Unie en hun familieleden moeten voldoen om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te kunnen bekomen. Artikel 42quater bepaalt vervolgens in welke omstandigheden zulk verblijfsrecht, nadat het werd toegekend, kan worden beëindigd. In casu werd aan verzoeker nooit een verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie toegekend. Nu aan verzoeker nooit een verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie werd toegekend, heeft nooit "ten minste één jaar in het Rijk verbleven (...)" in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie" conform artikel 42quater, §3 voormeld en kan hij zich er derhalve niet op beroepen. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2004/38/EG omdat verzoeker Turks en zijn echtgenote Belgische was, zodat diens aanvraag tot vestiging geenszins gebaseerd is op het EG-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

2.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker dat hij ingevolge zijn huwelijk met de Belgische onderdaan een familielid werd van een Belgische onderdaan, die in de Vreemdelingenwet gelijkgesteld wordt met een familielid van een burger van de Unie. Sinds de wet van 25 april 2007, BS 10 mei 2007 gelden nu alle bepalingen die van toepassing zijn op familieleden van een EU-burger, ook voor de familieleden van een Belgische onderdaan. De hoedanigheid van een familielid van een Belg volgt niet uit de afgifte van een verblijfsdocument maar uit het bewezen huwelijk met een Belgische onderdaan. De vreemdeling die hun familieband met een EU-burger of Belgische onderdaan niet kunnen bewijzen, zien hun aanvraag niet in overweging worden genomen door de afgifte van een Bijlage 19quinquies. Aan verzoeker is nooit dergelijk document afgeleverd, waarmee impliciet bevestigd wordt dat hij wel degelijk zijn familieband heeft aangetoond. Dit betekent dat de bepalingen van artikel 42quater, §1 en artikel 42quater, §3 wel degelijk van toepassing zijn en dat verwerende partij niet automatisch een einde kon stellen aan zijn verblijfsrecht en dat de uitzonderingen had moeten onderzocht worden.

Verzoeker zet in de repliekmemorie ter adstructie van zijn middel het volgende uiteen:

"REPLIEK :

Verweerder voert in hoofdzaak aan dat verzoeker nooit een verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie toegekend werd, zodat hij geen beroep kan doen op art. 42 §1 en art. 42quater §1 en §3 Vreemdelingenwet.

1. Door het huwelijk op 27.01.2007 met mevrouw D. S. werd verzoeker een familielid van een Belgische onderdaan, die in de Vreemdelingenwet gelijkgesteld wordt met een familielid van een burger van de Unie (conform art. 40ter Vreemdelingenwet).

In tegenstelling tot de vroegere situatie van vóór de nieuwe wet van 25.04.2007, B.S. 10.05.2007 (waar een gelijkstelling gold tussen een familielid van een Belg en een burger van de Unie), gelden nu alle bepalingen die van toepassing zijn op familieleden van een EU-burger, ook voor de familieleden van een Belgische onderdaan.

Art. 42 §1 Vreemdelingenwet schrijft zeer duidelijk voor dat "het recht op een verblijf van méér dan 3 maanden in het rijk wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden, onder de voorwaarden door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese Verordeningen en Richtlijnen".

De Belgische wetgeving en de Uitvoeringsbesluiten, waaronder het K.B. van 07.05.2008 (B.S. 13.05.2008), dienen dus ook op dit punt de Verordeningen en Richtlijnen van de Europese Unie te volgen.

De hoedanigheid van familielid van een Belg volgt niet uit de afgifte van hetzij het voorlopig verblijfsdocument - Attest van Immatriculatie, hetzij uit de afgifte van de "Verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie", maar uit het bewezen huwelijk met een Belgisch onderdaan.

Conform art. 52 §1 Vreemdelingenbesluit (zoals gewijzigd door het K.B. van 07.05.2008) kan een familielid van een burger / van een Belgisch onderdaan bij het gemeentebestuur een Verblijfskaart aanvragen bij middel van de Bijlage 19ter.

Dit is geen verplichting, maar als hij of zij dit doet, dan wordt hij ingeschreven in het Vreemdelingenregister en ontvangt hij of zij het A.I. Model A, geldig voor 5 maanden.

Vanaf die afgifte en/of inschrijving heeft het betrokken familielid nog 3 maanden tijd om het bewijs van identiteit en het bewijs van de bloed - of aanverwantschap over te maken. Indien dit gebeurt, dan erkent de Minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf. Is er echter geen beslissing binnen de termijn van 5 maanden, dan moet het gemeentebestuur verplicht de voornoemde Verblijfskaart conform Model Bijlage 9 afleveren.

De vreemdelingen die hun familieband met een EU-burger of Belgisch onderdaan niet kunnen bewijzen, zien hun aanvraag desbetreffend niet in overweging worden genomen, met afgifte van een Bijlage 19quinquies.

Aan verzoeker is nooit dergelijk document afgeleverd, waarmee impliciet nogmaals bevestigd wordt dat hij wel degelijk zijn familieband heeft aangetoond.

Hierover is trouwens geen discussie mogelijk.

Verzoeker heeft wel degelijk de hoedanigheid van een familielid van een Belgisch onderdaan en behield deze tot aan het overlijden van mevrouw S. op 10.07.2008.

1. Indien het bovenstaande aanvaard wordt, dan zijn de bepalingen van art. 42quater §1 en art. 42quater §3 wel degelijk toepasselijk in onderhavig geval, wat betekent:

1° dat verweerder niet automatisch toepassing kon maken van de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker gedurende de eerste 2 jaren van zijn verblijf in België,

2° dat de uitzondering zoals voorzien in art. 42quater §3 had moeten onderzocht worden, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift heeft gedaan met de analyse van de wettelijke voorwaarden voor deze uitzondering.

BESLUIT:

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden en verweerder dient te onderzoeken of de voorwaarden van art. 42quater §3 vervuld zijn. Art. 42 quater §3 is trouwens een bijna letterlijke weergave van art. 12.2 Richtlijn EU, 2004/38."

2.4. Vooreerst wordt opgemerkt dat overeenkomstig artikel 3.1. van de Richtlijn 2004/38/EG de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2 die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing op unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Aangezien verzoeker van Turkse nationaliteit en zijn echtgenote van Belgische nationaliteit was, ontbreekt het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist. Verzoeker kan zich niet dienstig op kwestieuze bepalingen van deze richtlijn beroepen. De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich niet uit tot zuiver interne situaties, waarbij er slechts een aanknopng is met één EU-lidstaat en een derde staat. Verzoekers aanvraag tot vestiging is niet gebaseerd op het EG-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

2.5. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. (...)"

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.”

Artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: (...) 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; (...).”

Artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het in §1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omdat verwerende partij dient te onderzoeken of de voorwaarden van artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet in casu zijn vervuld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 januari 2007 gehuwd is met een Belgische onderdaan. De eerste aanvraag tot vestiging op 7 maart 2007 op grond van zijn huwelijk is op 8 mei 2007 geweigerd omdat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet kon bewijzen en bijgevolg niet in staat was het bewijs van zijn gezinsbanden met de Belgische onderdaan te leveren. Verzoeker betwist dit niet. Tegen deze beslissing is een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep bij arrest 1.493 op 30 augustus 2007 heeft verworpen.

Op 27 april 2008 dient verzoeker een nieuwe vestigingsaanvraag op grond van zijn huwelijk in. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een Immatriculatieattest geldig tot 28 september 2008. Op 10 juli 2008 is zijn echtgenote overleden.

De redenering van verzoeker waarbij hij stelt dat de hoedanigheid van een familielid van een Belg niet volgt uit de afgifte van een verblijfsdocument maar uit het bewezen huwelijk met een Belgische onderdaan en dat hij zijn familieband wel degelijk heeft aangetoond aangezien hij niet in het bezit is gesteld van een bijlage 19quinquies, kan niet worden gevolgd. De aanvraag tot vestiging wordt gekenmerkt door een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt dat de aanvraag van vreemdelingen die hun familieband overeenkomstig artikel 44 niet kunnen bewijzen, niet in overweging wordt genomen. De gemeente geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een bijlage 19 quinquies. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat familieleden, die geen burger van de Unie zijn, enkel kunnen genieten van de bepalingen (met betrekking tot EU-burgers) indien zij het bewijs overleggen van hun bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Verzoeker heeft zijn partnerschap bewezen aan de hand van zijn huwelijksakte waardoor er geen reden was om zijn aanvraag niet in overweging te nemen. Vandaar dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 19, zowel naar

aanleiding van zijn eerste aanvraag tot vestiging als naar aanleiding van zijn tweede aanvraag tot vestiging. Echter, het is niet omdat verzoeker zijn partnerschap aan de hand van de huwelijksakte heeft aangetoond, op het ogenblik van zijn aanvraag dat hem vervolgens een verblijfsrecht moet worden verleend. Bewijze de negatieve beslissing naar aanleiding van zijn eerste aanvraag tot vestiging. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt overigens uitdrukkelijk dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt erkend 'onder de voorwaarden en voor de duur' bepaald door de Koning. Verzoeker heeft een weigering van de vestiging verkregen op 8 mei 2007 omdat hij zijn identiteit en nationaliteit niet kon bewijzen en bijgevolg evenmin zijn gezinsband met de Belgische onderdaan kon aantonen.

Bijgevolg is het pas vanaf het ogenblik dat aan verzoeker de vestiging op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan wordt verleend dat verzoeker de 'hoedanigheid' heeft van een familielid van de burger van de Unie. In casu werd aan verzoeker nooit een verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie toegekend en verzoeker heeft aldus nooit de 'hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie' gehad. Verzoeker voldoet daarom evenmin aan de bepaling "ten minste één jaar in het Rijk verbleven (...) in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie" conform artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet en hij kan zich daarop niet beroepen.

2.6. Ten overvloede wordt opgemerkt dat zelfs indien verzoekers redenering zou worden gevolgd en de 'hoedanigheid van een familielid van een Belg' niet zou volgen uit de afgifte van een verblijfsdocument maar uit het bewezen huwelijk met een Belgische onderdaan dan zou verzoekers huwelijk met de Belgische onderdaan sinds de aanvraag tot vestiging, met name sinds 29 april 2008 bewezen zijn en dan zou verzoeker zijn 'hoedanigheid van een familielid van een Belg' sinds 29 april 2008 kunnen laten gelden, hetgeen overeenstemt met ongeveer vijf maanden en waardoor hij evenmin beroep kan doen op artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet aangezien in voormeld artikel sprake is van "ten minste één jaar" verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie. Verzoeker kan bijgevolg hoe dan ook geen beroep doen op de toepassing van artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel mist juridische grondslag.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

Mevr. Ch. BAMPES, kamervoorzitter,

Dhr. M. DENYS, griffier,

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.